ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **K. A.**, zast. JUDr. Janem Mikulášem Ph.D., advokátem, se sídlem Opletalova 1525/39, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Policejní prezidium**, se sídlem Strojnická 27, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 7. 2022, č. j. PPR-24045-2/ČJ-2022-990115, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 6. 2023, č. j. 8 A 91/2022-61,

takto:

I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 6. 2023, č. j. 8 A 91/2022-61, **se zrušuje.**

II. Rozhodnutí Policie České republiky, Policejního prezidia ze dne 21. 7. 2022, č. j. PPR-24045-2/ČJ-2022-990115, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.

III. V řízeních o kasační stížnosti a o žalobě proti rozhodnutí Policie České republiky, Policejního prezidia ze dne 21. 7. 2022, č. j. PPR-24045-2/ČJ-2022-990115, **je** žalovaná **povinna** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 28.570 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta JUDr. Jana Mikuláše Ph.D.

Odůvodnění:

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1]Žalovaná rozhodnutím ze dne 21. 7. 2022, č. j. PPR-24045-2/ČJ-2022-990115, nevyhověla žádosti žalobce o sdělení informace o zpracování osobních údajů a o jejich výmazu z evidence nežádoucích osob podle § 28 odst. 1 a § 29 odst. 2 zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, ve spojení s § 84 odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii

České republiky, dále čl. 41 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1987/2006 ze dne 20. prosince 2006 o zřízení, provozu a využívání Schengenského informačního systému druhé generace (SIS II), a čl. 58 rozhodnutí Rady (EU) 2007/533/SV ze dne 12. června 2007 o zřízení, provozování a využívání Schengenského informačního systému druhé generace (SIS II). Žalovaná dále žalobci sdělila, že Schengenský informační systém II nezpracovává žádné osobní údaje vztahující se k osobě žalobce.

[2]Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozsudkem ze dne 21. 6. 2023, č. j. 8 A 91/2022-61, žalobu proti tomuto rozhodnutí žalované zamítl.

[3]V odůvodnění rozsudku nejprve městský soud citoval § 154 odst. 1 a § 154 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Dále konstatoval, že sdělení žalované bylo podle judikatury Nejvyššího správního soudu rozhodnutím správního orgánu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Rozhodnutí žalované bylo podle městského soudu dostatečně odůvodněno, přestože neuvádělo konkrétní důvody zařazení žalobce do evidence nežádoucích osob. Žalovaná totiž své rozhodnutí nemohla podrobněji odůvodnit, jelikož obsah správního spisu byl utajen. Městský soud dále sdělil, že se s příslušnou utajovanou částí spisu řádně seznámil. Skutečnosti v ní uvedené odůvodňovaly závěr, že žalobce byl osobou, jejíž přítomnost na území České republiky mohla představovat ohrožení veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti, resp. že žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ohrozit bezpečnost smluvních států. Byl tak dostatečně odůvodněn závěr pro zařazení žalobce do evidence nežádoucích osob. Městský soud závěrem zdůraznil, že na uvedené neměla vliv ani skutečnost, že žalobce dosud veřejný pořádek nenarušil ani neohrozil, nýbrž že pouze důvodně hrozilo, že by se tak vzhledem ke skutečnostem obsaženým ve správním spise mohlo stát.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[4]Proti tomuto rozsudku městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost, v níž označil důvody uvedené v ustanoveních § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[5]V ní namítl, že zápisem jeho osoby došlo k nepřiměřenému zásahu do jeho práv. Nikdy se totiž nedopustil trestné činnosti, nebyl nikdy trestně stíhán ani odsouzen a nemá žádné povědomí o skutečnosti, kterou by bylo možné vyhodnotit jako hrozbu pro veřejný pořádek nebo vnitřní bezpečnost. Stěžovateli bylo ostatně vydáno povolení k trvalému pobytu ve Spolkové republice Německo, které by nikdy nezískal, pokud by popsanou hrozbu skutečně představoval. Městský soud však uvedené skutečnosti nezohlednil. Konkrétně nezkoumal reálný základ skutečností uvedených v rozhodnutí žalované ani skutečné úmysly stěžovatele, který chce pouze pobývat na území České republiky a legálně zde provozovat podnikatelskou činnost. Rozhodnutím žalované bylo stěžovateli kromě svobody pohybu a svobody podnikání fakticky odepřeno rovněž právo bránit se proti samotnému zařazení do evidence nežádoucích osob, neboť mu během správního ani žalobního řízení nebylo sděleno, v čem spočívá jeho potenciální nebezpečnost. Městský soud tak tyto skutečnosti posoudil nesprávně.

[6]Stěžovatel dále namítl, že mu není zřejmé, na základě jakých podkladů bylo rozhodnuto o jeho zařazení do evidence nežádoucích osob, případně zdali takové podklady existují. O samotném zařazení do evidence neměl dlouhou dobu ani žádnou informaci, přičemž mu nejsou zřejmé ani důvody tohoto rozhodnutí. Několik měsíců strávil zjišťováním příslušných informací od Policie České republiky, které mu přesto nebyly poskytnuty. Uvedené přetrvává i v řízení o kasační stížnosti. Žalovaná tak porušila ustanovení týkající se řízení před správním orgánem, konkrétně nešetřila práva a oprávněné zájmy stěžovatele a zasáhla do jeho práv bez splnění podmínek stanovených zákonem. Dále nedbala, aby bylo přijaté řešení v souladu s veřejným zájmem a odpovídalo okolnostem daného případu. Zároveň neposkytla stěžovateli přiměřené poučení o jeho právech a povinnostech a neumožnila mu jeho práva uplatnit, nedbala ani na zachování přiměřenosti důsledků napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života podle § 154 odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Správní řízení tak bylo zatíženo řadou závažných vad a závěry uvedené v rozhodnutí žalované neodpovídají okolnostem uvedeným ve správním spise. Městský soud v odůvodnění svého rozsudku nadto nejprve stroze konstatoval, že se seznámil s jeho obsahem, následně však pouze uvedl právní definice jednotlivých institutů zákona o pobytu cizinců, aniž by zmínil konkrétní důvody, které jej vedly ke konečnému rozhodnutí. Takové odůvodnění je však nedostatečné a napadený rozsudek trpí vadou nepřezkoumatelnosti.

[7] S ohledem na tyto skutečnosti stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, případně aby zrušil rovněž rozhodnutí žalované.

[8]Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti nejprve uvedla, že stěžovatel zopakoval stejná tvrzení, která uvedl již v žalobě. Jeho žádosti však žalovaná řádně vyřídila, přičemž její rozhodnutí obsahuje všechny zákonem stanovené náležitosti rozhodnutí. Dále citovala § 154 odst. 2 zákona o pobytu cizinců a konstatovala, že část správního spisu byla v posuzovaném případě utajovaná. Ve svém rozhodnutí tak mohla uvést pouze odkaz na podklady pro jeho vydání a jejich stupeň utajení. Úvahy, kterými se žalovaná řídila, a důvody rozhodnutí lze v takovém případě uvést pouze v rozsahu, v němž nejsou utajovanými informacemi. Stěžovatel byl informován, že existuje důvodné nebezpečí, že by mohl při pobytu na území České republiky ohrozit bezpečnost státu, základy demokratického státu nebo celistvost území země prováděním svých podnikatelských aktivit. Žalovaná tak stěžovateli sdělila konkrétní důvody, které formulovala na základě ustanovení zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a bezpečnostní způsobilosti (dále jen „zákon o ochraně utajovaných informací“). Trvalý pobyt stěžovatele na území Spolkové republiky Německo současně neměl na jeho zařazení do evidence nežádoucích osob v České republice žádný vliv, jelikož popsaný postup se řídil výlučně českou právní úpravou. Odůvodněnost zařazení stěžovatele byla přezkoumána několikrát, naposledy dne 18. 8. 2023. Žalovaná závěrem uvedla, že důvody pro vydání jejího rozhodnutí i nadále trvají, přičemž byly řádně zadokumentovány, byť v utajeném režimu.

[9] S ohledem na tyto skutečnosti žalovaná navrhla zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení kasační stížnosti

[10] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatel uplatnil v kasační

stížnosti. Stěžovatel v kasační stížnosti odkázal na důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[11] Podle písm. a) zmíněného ustanovení, *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení*. Podle písm. b) téhož ustanovení, *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost*. Konečně podle písm. d) citovaného ustanovení, *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé*.

[12] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu, jejíž důvodnost by sama o sobě postačila k jeho zrušení. Již v rozsudku ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, Nejvyšší správní soud akcentoval, že „*není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá.*“ V obdobném duchu se nese i navazující judikatura, která zásadně pohlíží na nevypořádání žalobních námitek jako na důvod pro zrušení rozhodnutí soudu (srov. kupříkladu rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 12. 2009, č. j. 8 Afs 73/2007-78, či ze dne 24. 3. 2010, č. j. 1 Afs 113/2009-69). Bohatá rozhodovací činnost se váže též k otázce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí z důvodu jeho nesrozumitelnosti (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2008, č. j. 4 Azs 94/2007-107, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-75, či ze dne 22. 9. 2010, č. j. 3 Ads 80/2009-132).

[13] Stěžovatel konkrétně namítl, že městský soud v odůvodnění rozsudku sice uvedl, že se plně seznámil s obsahem správního spisu, a to včetně jeho utajovaných částí, následně však pouze obecně odkázal na ustanovení zákona o pobytu cizinců o zařazování cizinců do evidence nežádoucích osob. Stěžovateli tak odepřel možnost se proti důvodům jeho zařazení do zmíněné evidence jakkoli bránit a svůj rozsudek zatížil vadou nepřezkoumatelnosti.

[14] Nejvyšší správní soud však napadený rozsudek městského soudu nepřezkoumatelným neshledal. V této souvislosti zdůrazňuje, že podstatnou pro posouzení uvedené námitky je skutečnost, že podklad, na jehož základě byl stěžovatel žalovanou zařazen do evidence nežádoucích osob, byl utajen. Bylo by tak nelogické, aby poté, co byly některé skutečnosti označeny za utajované, by musely být následně „odtajněny“ pro účely odůvodňování soudního rozhodnutí. Nadto se v odstavci 27 odůvodnění napadeného rozsudku uvádí, že ze správních spisů vyplývají skutečnosti odůvodňující závěr, že přítomnost stěžovatele na území České republiky může představovat ohrožení veřejného pořádku nebo veřejné

bezpečnosti, resp. že může závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ohrozit bezpečnost České republiky. Městský soud tak s ohledem na utajení podkladů rozhodnutí žalované v odůvodnění rozsudku uvedl natolik konkrétní skutečnosti, jimiž by nezmařil samotný smysl jejich utajení.

[15] Nejvyšší správní soud ostatně již v rozsudku ze dne 24. 11. 2022, č. j. 7 As 171/2022-24, konstatoval, že *„omezený přístup účastníka řízení k určitým utajovaným skutečnostem, a logicky proto absence jejich specifického hodnocení ve veřejně přístupném odůvodnění soudního rozhodnutí, bude suplována plným přístupem soudu a přezkumu všech utajovaných skutečností, na kterých správní orgán založil své rozhodnutí (srov. rovněž rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 1. 3. 2016, č. j. 4 As 1/2015-40, č. 3667/2018 Sb. NSS, ve kterém odkázal na předchozí rozsudek NSS ze dne 15. 7. 2010, č. j. 9 As 9/2010-94, a na něj navazující rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 26. 11. 2015,* Regner proti České republice*, stížnost č. 35289/11, jímž byl přístup NSS aprobován, stejně jako v následném rozsudku velkého senátu ESLP v téže věci ze dne 19. 9. 2017). Obdobně v kontextu rozhodování v rámci práva Unie, srov. kupř. rozsudek velkého senátu Soudního dvora ze dne 4. června 2013 ve věci* ZZ proti Secretary of State for the Home Department*, věc C-300/11, body 54 an., kde Soudní dvůr EU rovněž akceptoval, že v soudním i správním řízení může být nezbytné nesdělit dotčené osobě určité informace především s ohledem na ochranu veřejné bezpečnosti a další naléhavé veřejné zájmy.“*

[16] Stěžovatel dále namítl, že dosud nezná konkrétní důvody, které vedly žalovanou k zařazení jeho osoby do evidence nežádoucích osob, zároveň mu není zřejmé, na základě jakých podkladů rozhodla. V této souvislosti zdůraznil, že dlouhou dobu o této skutečnosti ani nevěděl. Výše popsaným postupem tak žalovaná nedbala základních zásad správního řízení a nepřiměřeně zasáhla do jeho soukromého a rodinného života.

[17] Nejvyšší správní soud konstatuje, že ačkoli rozhodnutí žalované neuvádí konkrétní důvody zařazení stěžovatele do evidence nežádoucích osob, které odůvodňuje pouze odkazem na zákonná ustanovení, jak jí vytýká stěžovatel, je toto odůvodnění za dané situace dostačující. Ostatně i Ústavní soud v nálezu ze dne 29. 9. 2020, sp. zn. III. ÚS 22/20, uvedl, že *„nepopírá, že v případě zjištění některého z důvodů, obsažených v ustanovení § 13 odst. 2 zákona o státním občanství, skutečně nelze žadateli státní občanství udělit a v odůvodnění rozhodnutí se pouze uvede, že k zamítnutí žádosti došlo z důvodu ohrožení bezpečnosti státu (§ 22 odst. 3 cit. zákona).“* Nejvyšší správní soud má za to, že tyto závěry jsou aplikovatelné i na tuto věc a žalovaná v posuzovaném případě s ohledem na utajení podkladů pro zařazení stěžovatele do evidence nežádoucích osob nemohla své rozhodnutí podrobněji odůvodnit.

[18] Je totiž třeba vzít v potaz legitimní veřejný zájem na ochraně utajovaných informací a neuvádět do rozhodnutí takové důvody, jejichž zveřejnění by tento zájem ohrožovalo. V tomto smyslu tedy rozhodnutí, v němž nejsou uvedeny konkrétní důvody pro zařazení stěžovatele do evidence nežádoucích osob, jelikož se jedná o utajované informace, jen proto nelze označit za vadné, neboť právní předpisy výjimečně umožňují v rozhodnutí tyto důvody neuvádět. Přezkoumatelnost rozhodnutí je pak zajištěna, byť nepochybně obtížněji než u „běžných“ správních rozhodnutí tím, že orgán, jenž má pravomoc správní rozhodnutí přezkoumávat, tj. v první řadě soudy ve správním soudnictví, musí mít neomezený přístup k podkladům rozhodnutí obsaženým ve správním spisu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2011, č. j. 7 As 31/2011-101, č. 2602/2012 Sb. NSS).

[19] Pro soudní přezkum to konkrétně znamená, že ve vztahu k informacím, jež nejsou účastníku řízení zpřístupněny, neplatí, že se tento zásadně drží pouze v mezích žalobních bodů. Ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. je proto v daném případě nepoužitelné, neboť jeho aplikací by došlo k faktickému odepření soudní ochrany. Účastník řízení nemůže efektivně namítat nezákonnost určitých zjištění, neví-li ani, co je jejich obsahem. V této specifické situaci to naopak musí být soud, který „supluje" aktivitu účastníka řízení a přezkoumá relevanci utajovaných informací ze všech hledisek, která se vzhledem k povaze věci jeví důležitými (viz již citovaný nález Ústavního soudu ve věci sp. zn. III. ÚS 22/20).

[20] Nejvyšší správní soud proto na základě výše uvedeného shrnuje, že v posuzovaném případě bylo legitimním veřejným zájmem, aby nad právem stěžovatele seznámit se se všemi podklady rozhodnutí žalované převážil zájem na uchování těchto podkladů v tajnosti. Bylo tak úkolem městského soudu, aby měl za účelem poskytnutí řádné ochrany právům stěžovatele k dispozici plný správní spis, a to včetně všech jeho utajovaných částí. V posuzovaném případě je přitom z odůvodnění napadeného rozsudku zřejmé, že městský soud správní spis včetně utajovaných podkladů prostudoval, přičemž dospěl k závěru, že důvody pro zařazení stěžovatele do evidence nežádoucích osob trvají i nadále, byť s ohledem na jejich utajení nemohl uvést konkrétnější skutečnosti. Uvedenému postupu tak nelze ničeho vytknout a nic bližšího ostatně nemůže stěžovateli v této souvislosti sdělit ani Nejvyšší správní soud.

[21] Pokud stěžovatel v této souvislosti namítl, že rozhodnutí žalované nepřiměřeně zasáhlo do jeho soukromého a rodinného života, Nejvyšší správní soud konstatuje, že uvedenou argumentaci stěžovatel nijak nerozvedl. Neodkázal na konkrétní okolnosti jeho soukromého a rodinného života, které byly postupem žalované nepřiměřeně narušeny, a svou námitku ani jinak blíže neodůvodnil, nýbrž pouze odkázal na § 154 odst. 5 zákona o pobytu cizinců.

[22] Stěžovatel také namítl, že se nikdy nedopustil trestné činnosti, nebyl nikdy trestně stíhán ani odsouzen a nemá žádné povědomí o skutečnosti, kterou by bylo možné vyhodnotit jako hrozbu pro veřejný pořádek nebo vnitřní bezpečnost. Zároveň jeho jediným úmyslem je v České republice vykonávat legální podnikatelskou činnost. Ostatně by jinak stěžovateli neudělila povolení k trvalému pobytu ani Spolková republika Německo. Městský soud však tyto skutečnosti nezvážil, ani nezkoumal reálný základ skutečností uvedených v rozhodnutí žalované, které neodpovídají skutkovému stavu věci.

[23] Jak uvedl v odstavci 27 odůvodnění napadeného rozsudku již městský soud, žalovaná o zařazení stěžovatele do evidence nežádoucích osob rozhodla na základě čl. 24 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1987/2006 ze dne 20. prosince 2006 o zřízení, provozu a využívání Schengenského informačního systému druhé generace (SIS II) a § 154 zákona o pobytu cizinců. Podle těchto ustanovení skutečnosti, pro něž byl stěžovatel zařazen do zmíněné evidence, nemusí prokazovat ani odůvodňovat, že stěžovatel již veřejný pořádek narušil nebo ohrozil, nýbrž pouze to, že by se tak mohlo stát. Na uvedeném ničeho nemění ani absence předchozího trestního stíhání či trestního odsouzení stěžovatele. Obdobně je tomu ve vztahu k povolení k trvalému pobytu ve Spolkové republice Německo, kterým stěžovatel disponuje. Rozhodnutí žalované totiž bylo vydáno na základě poznatků a skutečností týkajících se výlučně území České republiky, a to v souladu s českými

právními předpisy. Pobytové oprávnění stěžovatele v jiném členském státě Evropské unie tak na uvedené nemá žádný vliv.

[24] S těmito námitkami stěžovatele se tedy Nejvyšší správní soud neztotožnil.

[25] Nejvyšší správní soud však rovněž měl v dané věci k dispozici úplný správní spis včetně jeho utajovaných částí a v souladu s citovanou judikaturou jej prostudoval ze všech relevantních hledisek nad rámec stížnostních námitek. Přitom dospěl k opačnému závěru než městský soud, neboť shledal, že v utajované části spisového materiálu, která je u Nejvyššího správního soudu vedena pod č. j. V11/2023-NSS, nejsou popsány žádné konkrétní aktivity stěžovatele co do místa a času včetně jeho kontaktů s určitými osobami, na základě nichž by bylo možné učinit spolehlivý závěr o tom, že by jeho přítomnost na území České republiky skutečně mohla představovat ohrožení veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti nebo že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ohrozit veřejnou bezpečnost smluvních států Evropské unie. Utajovaná část správního spisu neobsahuje ani žádné konkrétní poznatky získané operativní činností či jiným způsobem, na jejichž základě by bylo možné ověřit splnění všech zákonných podmínek pro zařazení stěžovatele do evidence nežádoucích osob. Přitom jsou to v první řadě správní orgány, které jsou při svém rozhodování povinny posoudit přesvědčivost a věrohodnost utajovaných informací, mají-li být podkladem jejich rozhodnutí. Tyto požadavky ostatně judikatura Nejvyššího správního soudu ve vztahu k povaze a obsahu utajovaných informací vyslovila opakovaně (viz např. rozsudky ze dne 25. 11. 2011, č. j. 7 As 31/2011-101, ze dne 30. 1. 2014, č. j. 4 As 108/2013-69, nebo ze dne 25. 6. 2020, č. j. 4 Azs 258/2017-34).

[26] Lze tedy konstatovat, že utajované informace neposkytovaly dostatečný podklad pro závěr o skutkovém stavu věci, z něhož žalovaná vycházela při vydání svého rozhodnutí, a proto v tomto směru byl naplněn důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

IV. Závěr a náklady řízení

[27] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu podle § 110 odst. 1 věty první před středníkem s. ř. s. zrušil. Jelikož již v řízení o žalobě byly dány důvody pro zrušení rozhodnutí žalované, městský soud by v novém žalobním řízení nemohl učinit nic jiného, než jej zrušit. Povaha věci tak umožňuje, aby Nejvyšší správní soud o žalobě sám rozhodl a podle § 110 odst. 2 písm. a), § 76 odst. 1 písm. b) a § 78 odst. 1, odst. 4 s. ř. s. současně se zrušením napadeného rozsudku zrušil pro vady řízení také rozhodnutí žalované a věc jí vrátil k dalšímu řízení. V něm je žalovaná v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. použitého přiměřeně podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. vázána výše vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu. V dalším řízení si tedy žalovaná vyžádá doplnění utajované části spisového materiálu o další informace, na základě nichž bude možné učinit spolehlivý závěr o splnění či nesplnění všech zákonných podmínek pro zařazení stěžovatele do evidence nežádoucích osob.

[28] Nejvyšší správní soud je posledním soudem, který o dané věci rozhoduje, a proto musí rozhodnout i o náhradě nákladů celého soudního řízení. O náhradě nákladů řízení před městským soudem a řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud

tak, že stěžovatel má vůči žalované právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil, neboť měl ve věci plný úspěch (§ 60 odst. 1 věta první za použití § 120 s. ř. s.).

[29] Důvodně vynaložené náklady soudního řízení tvoří zaplacené soudní poplatky za žalobu ve výši 5.000 Kč a za kasační stížnost ve výši 3.000 Kč. Dále stěžovateli náleží odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování advokátem, která byla v žalobním řízení určena podle § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif"), a to za čtyři úkony právní služby po 3.100 Kč (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby, sepsání doplnění žaloby a účast na jednání před městským soudem), tedy v celkové výši 12.400 Kč. Náhrada hotových výdajů (režijní paušál) činí podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu 300 Kč za každý z uvedených čtyř úkonů právní služby, což je celkem 1.200 Kč. Odměna za zastupování advokátem za řízení o kasační stížnosti byla určena podle § 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, a to za jeden úkon právní služby ve výši 3.100 Kč (sepsání kasační stížnosti). Náhrada hotových výdajů (režijní paušál) činí podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu 300 Kč za tento jeden úkon právní služby. Z administrativního registru ekonomických subjektů vyplývá, že zástupce stěžovatele je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto součást nákladů tvoří rovněž tato daň ve výši 3.570 Kč, tj. 21 % z částky 17.000 Kč (§ 35 odst. 10 věta druhá s. ř. s.).

[30] Celkové důvodně vynaložené náklady soudního řízení stěžovatele činí 28.570 Kč. Proto Nejvyšší správní soud uložil procesně neúspěšné žalované povinnost zaplatit tuto částku úspěšnému stěžovateli na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti a o žalobě, a to k rukám jeho zástupce. Ke splnění této povinnosti stanovil Nejvyšší správní soud přiměřenou lhůtu třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. prosince 2023

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu